

TOTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ČERVENEC 2010 - ROČNÍK 3

ÚVODNÍ SLOVO

A je tu léto! A s ním přichází i čas prázdnin, dovolených, výletů, ale pro skauty především čas táborů. Ano, je to čas, kdy zažíváme pěkné chvíle a dny plné sluníčka, kdy skauti prožívají na táborech vyvrcholení celého roku, ale o tom až v příštím čísle. Toto číslo Totemu Vám přináší ohlédnutí za uplynulými dvěma měsíci – květnem a červnem.

Nemusíte ale být zklamáni, že by tyto dva měsíce byly nějak chudší, nebo méně zajímavé, než prázdniny. V těchto dvou měsících se skauti díky pěknému počasí konečně naplno probudili ze zimního spánku, oslavili příchod jara v podobě májových oslav a zároveň výročí 90 let skautingu v Dobrušce, ale také se začli chystat na tábory. A že jsme se do toho letos opřeli, to vám dosvědčí zápis od Ifika o opravování podsad pro tábor našich nejmenších, kteří

letos budou mít k dispozici krásné podsadačky, ve kterých se jim snad bude pěkně spát.

Z oddílové činnosti bych vás chtěla upozornit na Svojsíkovy závody, na kterých soutěžili vlčata, světlušky i meďátka a kdo postoupil do krajského kola, to už se dočtete sami. Kromě činností, které se děly na družinových schůzkách, vám oddíly také prozradí, za co pojedou na tábor. A pozor, v tomto čísle jsou také zápisy ze dvou akcí oldskautů.

Pro cestovatele opět přinášíme tip na výlet a pro zručné ruce tip na vyrábění polštářku, který si můžete vzít s sebou na tábor pro lepší sny. Naše redakční rada vás ani tentokrát nechtěla připravit o novinku tohoto roku – fotoromán. A jaký jiný námět by mohl mít, než tábor.

Není vynechán ani rozhovor, tentokrát s člověkem, který vytvořil naše nové webové stránky, za což mu patří velký dík a já doufám a věřím, že budou dlouho sloužit k prezentaci našeho střediska navenek i k našemu vlastnímu užitku.

Na závěr tu najdete ještě tři netradiční zprávy, z toho dvě veselé, které se nějakým způsobem dotýkají skautů a jako rozloučení přidáváme tradičně citát.

Přeji vám krásné léto, vydařené tábory a výletování a také šťastné návraty domů. V září se na vás opět těšíme.

Za redakční radu

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - ÚVODNÍ SLOVO

Obsah Totemu

3 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

- OSLAVY 90 LET A MÁJOVÉ
- OBNOVA PODSAD
- ROZPIS TÁBORŮ
- MEĎÁTKA
- SVĚTLUŠKY
- VLČATA
- SLUNEČNICE
- MOHYKÁNI
- KMEN OLDSKAUTŮ

16 - TIP NA VÝLET

- JESENÍKY

17 - TIP NA VYRÁBĚNÍ

- POLŠTÁŘ ZAJÍC

18 - FOTOROMÁN

20 - ROZHOVOR S...

...PETREM LUKÁŠKEM

23 - NETRADIČNÍ OZNÁMENÍ

24 - VZPOMÍNÁME...

25 - UZÁVĚRKA, TIRÁŽ

26 - CITÁT

STŘEDISKOVÉ BĚNÍ

OSLAVY 90 LET JUNÁKA, V DOBRUŠCE A MÁJOVÉ OSLAVY

FÁZE 1 - PŘÍPRAVA

Celý koloběh Májových oslav a zároveň oslav 90 let Junáka v Dobrušce začal již s velkým předstihem. Nejprve, jako každý rok, bylo potřeba zajistit májku, a samozřejmě dostatek dřeva na čarodějnický oheň. O to se postaral hlavně kmen Roverů. Dřeva bylo letos potřeba opravdu požehnaně, protože hranice s rozměry téměř

2x2 metry něco spolyká. Ruku k dílu a k pile přiložili samozřejmě i Mohykáni (někteří dokonce doslova a mají na práci se dřevem památku), kteří celou schůzku řezali, řezali a řezali. Když bylo dřevo i hranice připravena, zbývalo ji pouze postavit v parku. O to se opět postarali někteří starší roveři, a tak mohly Májové oslavy pokročit do další fáze.

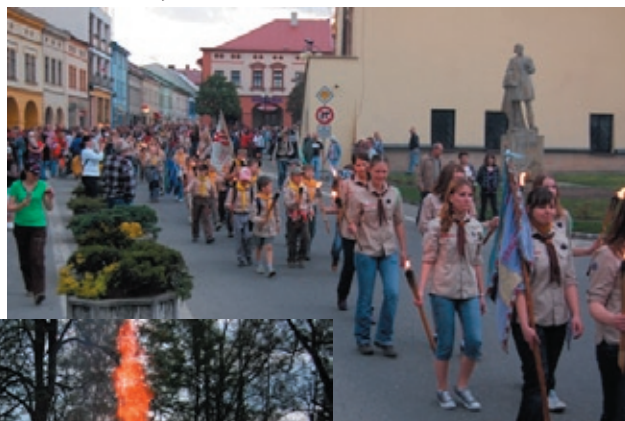
FÁZE 2 – MÁJKA A ČARODĚJNICE

Poslední den měsíce dubna se větší část střediska sešla u klubo-

ven, aby natrénovala slavnostní nástup k výročí 90 let Junáka v Dobrušce. Trénink se celkem povedl, takže všichni čekali, že následující den proběhne všechno podle plánu. Potom se celé středisko seřadilo do zástupu a vydalo se na náměstí postavit májku. Po úspěšném vztyčení májky, jsme se spolu s kapelou a dalšími lidmi,

kterých bylo na náměstí opravdu dost, odebrali směrem k parku. Tam už na nás čekala hranice, na kterou jsme přivázali čarodějnicí (která se mimochodem Slunečnicím velmi povedla) a následně zapálili. Oheň hořel, lidí bylo dosti, hrála kapela, občerstvení bylo hodně, zkrátka vcelku povedený večer.

FÁZE 3 – SAMOTNÉ OSLA- VY A SKAUTSKÉ ODPOLEDNE

První májový den byl dopoledne u kluboven slavnostní nástup, který jsme trénovali den předem. Nutno říci, že nás na premiéru dorazilo o dost méně, než na generálku. No, co se dá dělat. Přítomna byla samozřejmě i místní televize, která měla o záběry postaráno. Nejprve jsme si zazpívali státní a následně i skautskou hymnu, při které byla vztyčena státní vlajka. Poté následovala série zajímavých proslovů, např. o začátcích dobrušského skautingu apod. Následně byli všichni pozváni do

kluboven, kde byla výstava historických fotografií a materiálů týkajících se našeho střediska.

Odpoledne se pak konal, jako každý rok, Skautský máj, tentokrát opět v dobrušském parku. Kromě atrakcí pro děti, jako např. střelba ze vzduchovky, chůdy nebo přetahování, bylo k dispozici i pódium, na kterém se během odpoledne vystřídal spousta kapel, v čele s dobrušskou Valankou. Na své si tedy přišly všechny věkové skupiny. Občerstvení bylo samozřejmě zajištěno, takže koho nebavila žádná atrakce, mohl si v klidu opéct buřt.

CELKOVÉ ZHODNOCENÍ

Lidi bylo na všech akcích celkem dost. Počasí nám vyšlo perfektně, a když už čistě náhodou přšelo, tak to bylo v noci. Májku nám (kupodivu) nikdo neskácel a tak vydržela až do Dobrušské pouti, kdy musela ustoupit atrakcím. Na druhou stranu, ani májku konkurenčního města Opočna nikdo neskácel...

Na závěr snad zbývá jen doufat, že za rok budou Májové oslavy stejně dobré, jako tomu bylo letos.

INI LOGIC

OBNOVA PODSAD PRO TÁBOR MEĎAT

Meďata, tj. nejmladší „potěr“ našeho střediska, jezdí pravidelně na tábor do Mastů. Před několika lety se začalo s tím, že se spalo hlavně ve farní chalupě. Postupně jsme se přesouvali do stanů a to, jak je již v dobrušském středisku zvykem, do stanů indiánských – teepee. Je to přece super bydlení pro nás, kteří jsme vyrostli v podsadácích a přešli do teepee až jako vedoucí, či pro ty, kteří bydleli v teepee již od svých tábornických začátků. Mluvím ze své zkušenosti, kdy jsem okusil bydlení v teepee až jako vedoucí a tak zdůrazňuji slovo „bydlení“, protože v týpku se dá opravdu plnohodnotně bydlet se vším komfortem.

Proto jsme ani na chvíli neuvažovali jinak a postupně i Meďata přesouvali do týpek. Objevila se však některá úskalí. To, co ocení zkušenější táborník (dejme tomu od vlčete či světlušky) neplatilo zcela u našich nejmenších. Je to vlastně novinka a závidí nám ji jiná střediska, že pracujeme již s dětmi od 4 let. Takový mrňous pak může mít za sebou i několik táborů, než vůbec začne chodit do školy. Tábor s touto drobotinou má svá specifika a mezi ně patří

i menší pozornost, kterou tito nejmenší táborníci jsou schopni věnovat společnému bydlení. V týpku pak většinou vznikne super směs ze šesti až sedmi kufrů, ke které se nikdo nehlásí, přičemž vedoucí asi tak každou půlhodinu slyší nářek typu „mě se ztratilo ..., ... a já nemůžu najít ...“ atd.

To je tedy důvod, proč již dříve vznikl nápad vrátit se s nejmenšími dětmi ke klasice, tj. stany s podsadou pro dva sviště. Kromě toho, že právě v tomto věku si děti nejraději při hrách staví různé bunkry a domečky, by mělo být výhodou i to, že klasická směs různě špinavého, mokrého a jinak vylepšeného oblečení a obuvi vznikne maximálně ze dvou kufrů.

Po nákupu 20 ks nových celt sestavil Petr harmonogram renovace a doplnění stejného počtu podsad, které jsme měli složený za baráčkem. Abychom vyšli vstříc potencionálním pomahačům z řad rodičů Meďat a členů R&R či oldskautů, rozdělili jsme akci do tří dnů – dvě soboty (29. 5. a 19. 6.) a jedno úterý (1. 6.). Pravda, pomahačů nebylo mnoho, zato se však jednalo o pravé

naděnce a práce jim šla hezky od ruky. **Děkujeme touto cestou všem, kteří přišli a obětovali svůj volný čas pro táborové pohodlíčko našich nejmenších.** Však se některá Meďata (i pár Vlčat) také zapojila do práce, ať už s rodiči nebo při schůzce.

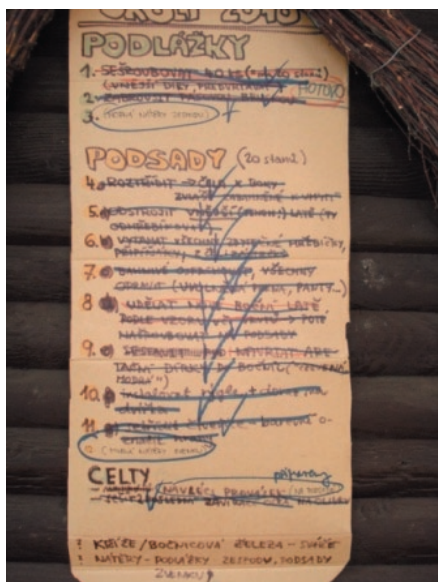
Co se tedy hlavně dělo? První sobotu se vyráběly nové podlahy, aby ve stanech odpadl problém s bahnem a zapařenými kufry na trávě. Šlo to skvěle hlavně díky super přípravku, který Petr s Vaškem již dopředu nachystali. Byla to přímo pásová výroba a nám bylo skoro líto ji po poslední podlahce bourat. Kromě toho se tento den ještě stihlo připravit nové latě na vypínání celt. Při mudrování o rozteči úchytných

šroubů jsme bohužel zjistili, že celtý, ač krásně novoučké mají jednu nepraktickou pihu na kráse, a to nepravidelnou rozteč (rozdíly i několik cm) mezi poutky na vypínací provaz po obvodu stanu. To nám přidělovalo práci, protože jsme museli do lišt připravit několikanásobně více vrutů na úchyty, aby šlo celtý vůbec smysluplně vypnout. Zabralo to prakticky celou úterní brigádu.

Před poslední sobotou Petr ještě natřel již zmiňované lišty a znovu upravil harmonogram nutných prací. V sobotu 19. 6. jsme se dopoledne rozdělili, abychom se rozloučili s našim bratrem Galim. Část nás už ráno s několika tatínky připravila všechny podsady, což představovalo odstranit staré lišty, podotahovat rohové panty a panty na dvířkách, opravit vyštíplá prkna atd. Odpoledne dorazilo i několik maminek a sester vedoucích, které našivaly olivky pro lepší zapínání stanů a připravovaly vypínací provazy. Mužská část brigádnictva pokračovala s podsadami – připevňování lišt, rozlišovací barvení, skladování atd. Čas uběhl jako voda, ale již zmiňovaný harmonogram je téměř celý odfajfkován (viz obr.). Ještě jednou díky všem, kteří přiložili ruku k dílu.

Zapsal If

TÁBORY NAŠEHO STŘEDISKA

TÁBORY 2010			
Orlické Záhoří	I. Mohykáni + Slunečnice	4.7. – 17.7.	Hl.ved.: Petr Poláček
	II. Vlčata + Světlušky	18.7. – 31.7.	Hl.ved.: Katka Potočková
Masty	Meďátka	12.7. – 17.7.	Hl.ved.: Iva Oláhová

TERMÍNY STAVĚNÍ A BOURÁNÍ:

Tábory Orlické Záhoří

Stavění I. 1.7. (7:30 sraz u klubovny) – 3.7.

Bourání 31.7. – 2.8.

+ Mejdánový výroční večer

Tábor Masty

Stavění 9.7. u klubovny + 10.7. v Mastech

Bourání 18.7. (bourači mohou přijet 17.7. večer na oheň)

ODBÍL MEĎÁTEK

Měsíce květen a červen nám utekly jako voda a pomalu se chystáme na tábor. Meďáta tentokrát pojedou za **indiány**. A musím říct, že ta jejich indiánská povaha se už začíná projevovat J.

Meďátka chodí v hojném počtu a tak si můžeme zahrát například šipkovanou na 4 družinky, fotbal, hledání předmětů po zahradě atd. Abyste si ale nemysleli, že si pořád jenom hrajeme, tak se děti můžou pochlubit tím, že umějí pár jednoduchých šifer.

Často chodíme na Trojici, na hřiště u školy Františka Kupky, nebo do parku, kde hrajeme různé hry jako je na babu, boj o míč, přetahování, hra o nejdelší hod šíškou nebo vytlačování se navzájem z kruhu.

Všechny naše hry a aktivity snad ani nejdou sepsat, tak mohou už jen doporučit kouknout na fotky a hlavně si užít nastávající prázdniny, na které se asi všichni, kteří jsou školou povinni, těší.

Wiki

ODBÍL SVĚTLUŠEK

Za měsíc květen a červen jsme trénovaly na okresní závody, takže jsme se v rámci her učily – kytičky, dopravní značky, zdravotvědu apod.

Na okresní závody jsme vyslaly tři družinky a z toho jedna (ve složení Šája, Ela, Hruška, Kočka, Jája a Anežka) nám vyhrála 3. postupové místo, další dvě družinky se umístily na 4. a 9. místě, takže jsme postoupily do krajského kola. Na toto kolo jsme si měly připravit prezentační panel o velikosti 50x50 cm, tak jsme na tom pracovaly jednu celou schůzku a holkám se to moc povedlo!! A jelikož mohlo být v jedné hlídce celkem 7 děvčat, přidaly jsme k výherní hlídce ještě Niku. Holky se na krajských závodech moc snažily a vybojovaly 5. místo z devíti holčičích hlídek.

Jednu schůzku jsme věnovaly náročnější hře (vyskytovaly se v ní záludné šifry). Při této hře se holky docela zapotily a potrápily hlavičky nad šiframi, ve kterých jsme jim sdělily, za co pojednou na tábor. Takže jestli to některá doma nesdělila, jedeme za „Cestovatele“ - cesta kolem světa za 80 dní. My teda budeme spěchat a zvládneme to za 14 dní J. Takže můžete začít šít oblečky a pomalu i začít balit :-). Už jsou před námi pouze dvě schůzky... Rok zase strašně rychle utekl, ale máme se na co těšit, protože za měsíc už budeme na táboře, jupí :-)! !

Kokina

Tato družinka postoupila do krajského kola Svojsíkových závodů.

A v krajském kole v Jičíně se umístily na pátém místě.

ODBÍL VLČAT

Náplň posledních dvou měsíců vlčáckých schůzek byla vesměs podobná. Jelikož 15. května se konalo okresní kolo závodu vlčat a světlušek v Podbřezí, tak kluci trénovali vše, co by na těchto závodech mohlo být. Učili, nebo spíše jen si opakovali, dopravní značky, kyticky, vázat uzle, ale vlčáci měli prověřovat i fyzickou zdatnost. Všechny tyto a další disciplíny, které by se mohly objevit na závodech, jsme vždy zařadili do nějaké hry. Čas do závodů rychle utekl a tak bylo onoho 15. května. Z původně plánovaných čtyřech družinek jsme museli ustoupit, protože se sešlo kluků jen 12. Tak jsme sestavili dvě šestky. První pod vedením Vojty a druhá pod vedením Martina. Trať závodu vedla podél Zlatého potoka a židovského hřbitova a tvarem připomínala takovou obří devítku. Na stanovištích měli kluci prokázat například kulinářské dovednosti, znalost rostlin, fyzickou zdatnost a nechyběla ani zdravotní věda a mnohé další stanoviště. Po závodě následovalo vyhlášení výsledků. Družina mladších, které velel Martin, skončila na sedmém místě a družina pod taktovkou Vojty se umístila na nádherném druhém místě! Druhá jmenovaná družinka též postupuje do krajského kola. Gratulujeme.

Následovali další schůzky a zanedlouho předposlední oddílovka. Na oddílovce jsme se šli

podívat do Provozkého údolí, kde se kluci při jedné z her dozvěděli, že jedou na tábor za CESTU KOLEM SVĚTA. Jelikož samotná cesta do údolí trvala dlouho a zpět také (šli jsme trochu drsnější trasou skrz lesy a pole), tak už nezbývalo moc času a předposlední oddílovka byla rozpuštěna příchodem ke klubovně. Týden po této celooddílové schůzce byl již termín na krajské kolo Svojsíkových závodů.

V sobotu časně ráno byl naplánován odjezd od kluboven směr Jičín. Kluci přišli všichni a včas a tak jsme neváhali a jeli. Jelo se auty vedoucích. Za neurčitý časový úsek se všechny auta bezpečně dostali k rekreačnímu středisku Homole u Jičína. Po slavnostním

zahájení byla losována čísla, kdy která hlídka půjde na start. Vlčata vycházeli na trať jako jedni z posledních. Celá trať byla značena fáborky a dlouhá byla cca 3km. Po cestě byla spousta úkolů, které byly zhruba stejné jako na kole okresním. Nad některými úkoly stál rozum i vedoucím, třeba když bylo na stanovišti s kuchařskými dovednostmi za úkol prostřít stůl a vyrovnat dle etikety vidličky, nože a lžičky na předkrm, hlavní chod a zákusek. Prostě pro skautský přírodní život asi to nejdůležitější. Po závodě měli kluci k snědku parádní guláš. Sčítání výsledků chvíli trvalo a tak se vyhlášení konalo až kolem čtvrté hodiny. Naši borci se umístili na osmém místě.

Po závodech následovala poslední oddílovka. Kluci si celý rok sbírali jak známo dukáty. A za tyto nasbírané dukáty si mohli na poslední oddílovce dle svého gusta něco pěkného nakoupit či někteří i dostat. První tři s největším počtem dukátů dostali sekeru a první tři s největší účastí na schůzkách brašny. Poté připravil Vašek „židovský obchod“, kde si kluci mohli za nasbírané dukáty pořídit, co se jim líbilo. Na výběr měli například čelovky, plážový stan, čepice, nášivky, sošky, různé modely, ale třeba i kilo mouky, sušenky a další zajímavé věci. Ceny byly smluvní. Čas rychle prchal a taky i poslední schůzka tohoto skautského roku skončila. Potkáme se až na táboře za cestovatele, ale o tom až někdy příště...

Vlasta

ODBÍL SKAUTEK

Poslední dva měsíce před prázdninami Slunečnice strávily nad všemožnými hrami. Nejdříve jsme však poslední dubnový den spálily na hranici naši čarodějnic, kterou jsme parádily celou předchozí schůzku, aby se tam ta krasavice vůbec mohla ukázat.

V květnu a červnu jsme párkrát zavítaly opět na hřiště za školu Fr. Kupky, aby si holky kromě

různých šifer užily i míčových a jiných her, což samozřejmě uvítaly rozhodně s větším nadšením než morseovku. A já jsem tak mohla zjistit, že jim člověk kolikrát nemusí ani vymýšlet žádné speciální hry, jelikož dokážou i z obyčejného fotbalu udělat hru naprosto netypickou. Proč taky do míče kopat, když to letí na ruku... A tak hráli fotbal, který chvilkami postrádal jakákoliv pravidla... zato, jak je u Slunečnic zvykem, smích byl slyšet pořád.

Jaro sice začalo, ale deštivé dny nechyběly, a tak jsme byly také často odkázány na klubovnu. Aspoň jsme tedy měly dost času dát ji po zimě trochu do pořádku. Maruška s Kátou si poslední dobou až moc zvykly chodit pozdě - nastal tedy čas oprášit i sáček s úkoly pro opozdilce. A tak (když si Maruška vytáhla úkol poznat pět kytek) se zjistilo, že se holky přes zimu v poznávání rostlin trochu ztratili. I když jsem je toho chtěla ke konci roku ušetřit, nakonec jsem své plány změnila a kytky s nimi před táborem prošla. Nakonec však došlo i na morseovku, jelikož máme zhruba od

začátku května dvě nové členky (Simču a Nelu), které morseovku neuměly. A tak se holky na jedné schůzce v morseovce například dozvěděly, že si mají na tábor vzít i nějaké věci na batikování, které je tam čeká. Šifru zdárně rozluštily i naši nováčky.

Mimo uklízení, „fotbalu“, poznávání rostlin a kytek si holky po dlouhé době zahrály opět třeba zrcadlo a obraz, plácanou a pantomimu. Programy byly tedy opravdu všelijaké...

Na dvou schůzkách v těchto měsících jsem nebyla, a tak netuším, jaký byl program. Zato však vím, že při jedné, kterou jsem přenechala Minimogicovi, se nějakým způsobem dozvěděly téma na tábor, kterým je pro tento rok Mexico. A tak jsem se na posledních schůzkách zbavila i štěbetání a věčného vyptávání, za co to teda jedem... Ano, nejsou to kosmonauti, ani eskymáci – vážně jedeme za **Mexičany**. Holky se dočkaly a teď už zbývá opravdu akorát vyrazit na ten tábor. Ale o tom samozřejmě třeba zase přistě...

lamča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V posledních dvou měsících tohoto školního roku se Mohykáni připravovali na tábor, který je hned na začátku nadcházejících prázdnin a bude se odehrávat v duchu Mexika. Především nováčci dodělávali poslední body nováčkovských zkoušek, aby mohli na táboře složit skautský slib a stát se tak plnohodnotnými členy oddílu.

Na jedné schůzce jsme vyrazili k pulické cihelně abychom odtamtud donesly hlínu, ze které si budeme na táboře moci něco vymodelovat. Zvolili jsme nejkratší možnou cestu a to podle kolejí. Po příchodu jsme chvíli

hledali, až jsme našli hlínu, která byla po namočení lepivá a mazlavá. No, snad bude dobrá. Zpátky jsme se vraceli s dvěma batohy, z nichž každý vážil odhadem asi 20 kg. Pravidelně jsme se střídali v nesení, bylo nás na to dohromady osm a každý nesl asi třikrát. Ostatní schůzky probíhali podle aktuálního počasí a to bylo opravdu různorodé, od sychravého a deštivého, kdy jsme v klubovně trénovali své hlavy při různých úkolech a hrách, až po skoro tropická vedra, kdy jsme vyráželi ven za přírodou nebo sportem. Na poslední schůzce jsme si zašli k novohradské stráni za Křovice. Tam jsme si na skále nad potokem

opekli vuřty na ohni rozdělaném Kukačkem, který si tím splnil předposlední z nováčkovských zkoušek a dořešili jsme poslední detaily a otázky ohledně tábora. Trochu mě mrzela malá účast. Alespoň, že přišli mimo jednoho všichni nováčci jedoucí na tábor.

Pro tento školní rok se loučí a na nový se těší Mohykáni.

Jirka

OBDOBÍ OLDSKAUTŮ

Oldskauti ve Valu

Schůzka členů klubu oldskautů byla výjezdní. Jeli jsme do Valu, někteří autobusem, jiní auty od klubovny.

Zelenou budovu bývalého obchodu jsme našli hned. Přivítal nás starosta Valu pan Řehák. Bývalý obchod si upravili na společenskou místnost. Na čelní straně visí malovaná divadelní opona z 19. století. Na delší stěně visí 25 obrazů pana Dyntara. Jsou na nich namalovány chalupy, statky a mlýny z Valu a okolí.

Schůzku zahájila sestra Smolová zprávami ze střediska. 1. května jsme oslavili 90. výročí založení skautingu v Dobrušce. Některým členům klubu předala sestra Smolová vyznamenání. Potom nám vyprávěla něco z historie obce Val.

5. a 6. června byl v Miletíně Národní sraz oldskautů. Za Dobrušku jely sestry Smolová a Matoušková a bratr Poláček. Své vyprávění doplnili pěknými fotografiemi.

Při družné zábavě jsme si pochutnali na chlebech se zeleninovými pomazánkami, které připravily naše sestry. Mile překvapil bratr Disman, když naléval pivo z litrové lahve. V horkém dnu přišlo všem k chuti.

Sešlo se nás 12:

M. Smolová
V. Ulrychová
L. Matoušková
H. Chrtková
L. Pincová
J. Čížek
H. Frelichová
P. Poláček
L. Hemerová
J. Melichar
D. Tláskalová
K. Disman

Zpátky jeli všichni auty, nikdo nemusel jet autobusem.

Zapsala sestra Tláskalová

„Skautské ideály spojují svět!“

Tak touto znělkou, kterou znám ze starého skautského zpěvníku už mnoho let, začínal slavnostní nástup na prvním českém jamboree oldskautů. Kde? Na louce v Junácké základně v Miletíně 5. června 2010.

Byl to krásný pohled na řady prošedivělých i bělovlasých sester a bratrů v krojích. Bylo na nich vidět, že heslo „Skautem jednou – skautem navždy“ pro ně nejsou jen prázdná slova a že ve skautském hnutí prožili mnoho krásných let. Prošlapávali vám mladším skautské stezky. Myslím, že jsem nebyla sama, komu dojetí zlomilo hlas při zpěvu junácké hymny. Přítomné oldskauty přivítali organizátoři a starosta města Miletína. Pokřik na závěr nástupu byl mohutný.

Po slavnostním nástupu prošel průvod s vlajkami za doprovodu skautské hudby z Hradce Králové náměstím. Další krásný zážitek. Pro účastníky byl od pátku do neděle připravený pestrý program, každý si mohl vybrat podle svého založení a sil. Podrobněji píše o srazu OS Hana Kaprálková, místonáčelní kmene dospělých v červnovém čísle časopisu Skautský svět.

My dobrušáci jsme se z různých důvodů nemohli účastit celého programu. Jsem vděčná za nabídku Petra Poláčka podívat se do Miletína alespoň v sobotu. Zatímco oba Poláčci (sen. i jun.) a Maru Smolová odjízďděli domů odpoledne, já jsem plánovala odjezd až navečer. Mohla jsem si v klidu prohlédnout výstavky skautských sběratelů, poslechnout si při tom vystoupení muzikantů. Pozvání na stezku skautských dovedností jsem zbaběle nevyužila, ale mám jeden milý zážitek. Vděčím za něj našemu střediskovému tričku. Prohlížela jsem si zrovna historické vlajky Josefova a Jaroměře, když se za mnou ozvalo: Dobruška – Vavruška ! Za mnou ve stínu chatičky seděl šedovlasý bratr z Jaroměře. Pozdravili jsme

se a chvíli si povídali. S Meddym se poznali na sněmu a na lesní škole. Zahřálo mě u srdce, že na Meddyho rádi vzpomínají i jinde.

První jamboree OS bylo opravdu národní. Se zájmem jsme okukovali domovenky a trička účastníků. Byli tam z Ostravy, ze Zlína, velká skupina z Karlovarského kraje, Praha, Hradec, Písek a mnoho dalších. Vydařilo se počasí a myslím, že i záměr pořadatelů a tak doufám, že to nebylo setkání poslední.

Zavla

TIP NA VÝLET

JESENÍKY

Nejvyšší kopce na Moravě se jmenují Jeseníky. Najdete je na severu. Trampská legenda praví, že název vznikl při jedné deštivé výpravě – zmoklý vandrák na zbytek své party (při pohledu na možný úkryt) volá: „Jé, seníky!“

V těchto horách je spousta zajímavých a krásných míst. Hřebeny s alpskými trávničky na Vysoké

holi. Vrchol Pradědu s vysílačem, jeho špička je výš než Sněžka. Uříznutý kopec naproti přes údolí s přečerpávací elektrárnou Dlouhé stráně. Rašeliniště na Rejvízu. Spousty cest, nejen asfaltových. Ráj pro cyklisty i lyžaře.

Srdcem Jeseníků je jistě okolí Pradědu. Také je to oblast nejvíce navštěvovaná, a tak okolí chaty Ovčárna může působit snad až nepříjemným dojmem. Lyžařské vleky tu sahají téměř až k Petrovým kamenům – osamělé vrcholové skále s vzácnou flórou – místu opředenému pověstmi o čarodějnických sabatech.

Horské louky tu hostí několik endemitů – druhů rostlin, které nenajdete nikde jinde na světě, jako např. zvonek jesenický. Velká Kotlina, ledovcový kar na východní straně Vysoké hole, má pověst nejbohatší botanické lokality u nás. Ale i z hlediska fauny je NPR Praděd významným místem, žije zde rys, kamzík horský (populace byla vysazena r. 1912 a nyní se uvažuje o jejich likvidaci...) a několik druhů ptáků a motýlů typických právě pro tyto nadmořské

výšky.

Pozoruhodné je jistě i údolí Bílé Opavy, kterým můžete sejít z Pradědu do Karlovy Studánky. Má pověst nejkrásnějšího jesenického údolí s vodopády a nádhernou krajinou scénérií.

Jeseníky jsou však krásné po celé délce hřebene, jen vyslovení jmen jako Keprník, Šerák nebo Vřesová či Jelení studánka, láká na výlet. A to byl také cíl tohoto článku.

violka žlutá sudetská

svítání u Petrových kamenů

Ježour

TIP NA VYRÁBĚNÍ POLŠTÁŘEK ZAJÍC

Pomalu začínají prázdniny a mnozí z nás se chystají cestovat. Většina lidí si bez svého polštárku neumí tábor či dovolenou vůbec představit, proto přináším návod na polštář ve tvaru zajíce, se kterým se nikomu stýskat nebude :D

Potřeby:

světlejší látka

větší papír

nůžky

tužka

barvy na textil, fixa na textil

polyesterové kuličky

1. Na velký papír si předkreslíme tvar zajíce (zhruba 60 cm vysoký).

2. Tento tvar 2x překreslíme na látku a vystříhneme. Na jeden díl nakreslíme obrys a obličej zajíce a necháme zaschnout. (Při kreslení látku podložíme novinami) -->

3. Poté k sobě díly dáme rubem a sešijeme (na stroji nebo ručně). Nesmíme však zapomenout nechat si cca 10 cm nesešitých!!!

4. Zajíce obrátíme na líc a nesešitou mezerou nACPeme polyesterovými kuličkami podle libosti. Poté mezeru zašijeme zvenku.

5. Pokud chceme, aby zajíc i voněl, můžeme mezi polyesterové kuličky zamíchat usušenou mateřídoušku nebo levanduli.

6. A zajíc je hotov :)

Tereza Poláčková

FOTOROMÁN

"NA TÁBOŘE"

Jednoho letního dne ...

NÁSTUP!

... kdesi v podhůří
Orlických hor.

Hurá! Bude
táborák.

Přicházím
ze severu...

Rituály se musí udržovat...

...stejně jako zpěv
tradičních písní.

V zátocce
naší...

... je celej
den stín...

Zapomenout se nesmí ani na pokřik.

Krása, láska,
pravda, síla, ...

Nic neprobudí tak jako ranní koupel v řece.

Brrr! Ta je
studená!

Trocha pohybu během her neuškodí.

Mám tě!

**Zpoza oplocenky na vše
dohlíží zodpovědný dozor...**

Halóóó!

... a odpočívající personál kuchyně.

**Leč všechno krásné
jednou skončí...**

O všechny je znamenitě postaráno.

**No jo pořád,
vždyť už to
sklízíme ☹️**

**Nerad vás
ruším, ale
nepůjdeme
už raději
dělat ten
Totem?**

KONEC

ROZHOVOR S ...

PETREM LUKÁŠKEM

1/ V kolika letech jsi začal skautovat?

Se skautováním jsem začal pravděpodobně v roce 1997, kdy jsem nastoupil do smečky Vlčat. Je však docela dobře možné, že jsem tam přišel až na začátku roku 1998, to si nejsem moc jistý.

2/ Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Konkrétně u mě bych to svedl na rodiče a samozřejmě na staršího bratra Mogice. Tomu se totiž na schůzkách tak líbilo, že to barvitě vykládal doma a naši se toho chytli, takže jsem posléze narukoval taky. Je však nutno říct, že toho nelituju.

3/ Kdo byl Tvým prvním vůdcem (a oddílem) a jak bys jej charakterizoval?

Jak jsem již řekl, prvním oddílem byly Vlčata. Vedoucí byli celkem tři a to Zelý, Pítý a Řízek. K ruce měli taky dva rádce, Špágra a Martyho. Každý z vedoucích

měl jinou povahu, což bylo dobré. Zelý byl takový přísný vtipálek, Pítý tichý vtipálek a Řízek drsný vtipálek. Celkově však na nás byli hodní. Kolik nás v oddíle bylo, si už přesně nepamatuju, ale bylo nás dost. Rozhodně ještě víc, než je Vlčat teď.

4/ Co vlastně znamená přezdívka "MM" a jak vznikla?

MM je vlastně zkratka celé moje oficiální přezdívky, která zní Minimogic. Vznikla samozřejmě odvozením od přezdívky mého bráchy Mogice. Po čase začalo být Minimogic příliš dlouhé, takže nutně muselo dojít ke zkrácení. První, kdo tak učinil, byl Gor, který vypustil poslední slabiku, a tak vzniklo Minimo (často vtipně interpretováno jako Mimino). Zanedlouho potom, jsem se začal podepisovat jako MM, a toho zase využili ostatní, např. bratři Školníci (Doktor+LG), kteří mi začali říkat MMko [eMeMko].

5/ Pamatuješ si na svůj první tábor? Kdy to bylo a jaký byl?

První skautský tábor jsem zažil v roce 1998 a to na louce v Mastech. Bydlel jsem v podsadáku spolu s bráchou (v té době se mu ještě Movic neříkalo) a nutno říct, že už bych si to nikdy nechtěl zopakovat – myslím hlavně ten podsadák. Jinak, celé tábořiště leželo na úrovni potoka, takže bylo všude bahno, což se řešilo zajímavým způsobem. Vyhlásil se denní program, ve kterém bylo minimálně jednou zmíněno heslo HRABANKA (uschlé jehličí z lesa apod.). Tu jsme vozili z lesa a sypali ji na místa s blátem, ze kterého okamžitě vznikla kaše, takže se situace moc nezlepšila. Ale mám i jiné vzpomínky. Například tu, že jsem v Mastech skládal Vlčácký slib (na to se samozřejmě nezapomíná). Nicméně jsem byl rád, že v roce 1999 byl už tábor na louce u Orlického Záhoří.

6/ Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek?

Můj nejsilnější skautský zážitek se odehrál 14. července 2001. Ten den jsem totiž na Záhoří skládal svůj skautský slib. Víím, že dneska už to kluci ani holky asi tolik neprožívají, ale pro mě to byl opravdu silný zážitek. Umocněno to bylo taky tím, že nás na táboře bylo třikrát více, než bude letos, takže jsem měl před tolika lidmi dost velkou trému.

7/ Společně s Tinkem vedeš oddíl Mohykánů, měl jsi vždycky jasno, kam budete s oddílem směřovat, nebo jsi spíše improvizoval?

Rozhodně improvizace a dokonce myslím, že to ani jinak nešlo. Za ty tři roky, co Mohykány vedu, se toho totiž dost změnilo. Když jsem v roce 2007 přebíral místo po Mogenicovi, bylo Mohykánů tak akorát. Postupem času se to zhoršovalo, že nás jednu chvíli bylo opravdu hodně málo. Poslední rok se to zase zlepšilo, takže teď

nás je oficiálně dost, ale na tábor nás jede stejně málo. Myslím si, že je to dáno hlavně tím, že teď se dospívá o mnoho rychleji než před pár lety. Tím pádem už těm čtrnáctiletým nepřipadá tábor tak zajímavý a radši jedou do ciziny (což samozřejmě chápu). Nicméně pro nás to znamená práci navíc, protože starší Mohykáni nám na táboře budou dost chybět. Ale co se dá dělat. Vývoj nezastavíš...

8/ Údajně rád cestuješ, v jaké zemi jsi byl nejdále a v jaké se Ti líbilo nejvíce a proč?

Nejdále jsem zatím byl v roce 2008 v Černé Hoře a zároveň to byla i země, kde se mi líbilo nejvíce. Byli jsme celkem čtyři (Béna, Verča, Gor a já), takže ideální počet. Strávili jsme tam pár hezkých dní, prošli tři pohoří, vykoupli se

v moři, zkrátka všechno, co se od pořádného čundru očekává. Musím samozřejmě poděkovat výše zmíněným, že mě s sebou vůbec vzali. Bylo to tam opravdu moc super. Jediné co mě trochu mrzelo, byl fakt, že kvůli Černé Hoře a následné smůle, jsem se nemohl podívat do Holandska. Ale člověk prostě nemůže mít všechno.

9/ Máš ještě nějaké jiné koníčky? Co Tě ještě baví a co děláš ve volném čase, čemu se věnuješ?

I když to na první pohled moc nevypadá, koníčků mám celkem dost. Nebudu vyjmenovávat všechny, ale jen ty, kterým se v poslední době věnuju nejvíce. Na prvním místě mám asi tvorbu amatérských filmů. Začal jsem s tím už na ZŠ, kdy jsme společně se spolužáky natočili parodii na Pána Prstenů. Film byl samozřejmě hodně amatérský, ale to nám zas tolik nevadilo, protože při natáčení byla velká legrace. A o to nám šlo především. Další snímek Things Without Us už vznikl na SŠ a byl o dost úspěšnější. Zúčastnil se několika soutěží, z nichž některé byli i v cizině. Potom následoval film s názvem Gamblerů, kde si už zahráli někteří skauti (Mogic a

Tinek). Zatím poslední natočený snímek nese název Slepá kolej a je z prostředí drog. V něm si zahrálo kromě výše zmiňovaných i několik dalších známých lidí (Viky, Koule, Bejbin). Do budoucna mám naplánovány dva další filmy, ale momentálně nebylo moc času na realizaci. Kdo by si však chtěl zahrát ve filmu, může mě jakkoli kontaktovat. Více o mé filmové tvorbě najdete na www.mmstudio.ic.cz. S amatérskou filmovou tvorbou úzce souvisí i můj zájem o profesionální filmovou tvorbu, tzn. aktivní sledování filmů a filmového průmyslu. Další moje hobby se jmenuje počítač. Nepoužívám ho však na hraní her, jak by si někteří mohli myslet, ale spíše k učení. Zajímám se hlavně o programovací jazyky, tvorbu webu, nový vydaný software atd. A když mě to doma nebaví, rád vyrazím někam na kole. Poslední dobou jsem však bez kola, takže musím chodit jenom po svých.

10/ Všichni vědí, že jsi letos úspěšně složil maturitu, kam se chystáš dál?

Jelikož jsem kromě maturity úspěšně složil i přijímací zkoušky na VŠ, vypadá to, že od září nastoupím na Univerzitu Hradec Králové, Fakulta informatiky a managementu, obor Aplikovaná

informatika. Zkrátka matematika a počítače. Jak to tam budu zvládat, to se časem uvidí.

11/ Na novém skautském webu si určitě každý všiml "Created by MM", jak ses k tomu dostal?

Abych pravdu řekl, tak jsem k tomu přišel dosti narychlo. Celý proces renovace webu totiž běžel delší dobu a dokonce už byl nový web hotov. Zbývalo ho jenom nahrát na server a doplnit o galerie atd. Bohužel, celé to nějak zkrachovalo, kdo by chtěl vědět podrobnosti, obraťte se na Ondru, ten vám povypráví celý ten zamotaný příběh. Nicméně, já jsem se ke skautskému webu dostal v momentě, kdy nebylo jasné, jestli ten nový web bude nebo ne. Ondra mi vzkázal, ať jsem připraven jako záloha, kdyby to selhalo. Bohužel se tak stalo, což znamenalo jediné - vytvořit všechno úplně od začátku. Výhodou bylo to, že jsem měl čerstvě po maturitě, takže času bylo celkem dost. Během necelých dvou týdnů se nám s Ondrou podařilo vytvořit úplně nový web, který jak doufám, bude stejně navštěvovaný a oblíbený, jako ten starý v dobách své největší slávy. Proto vás všechny žádám, navštěvujte ho co nejčastěji, a kdyby se objevili nějaké chyby či

problémy, neváhejte někoho z administrátorů kontaktovat. Adresu webu všichni doufám znáte, je to www.dobruska.cz/junak.

12/ Ačkoli víme, že jsi ve skautu velmi činný, co plánuješ dělat v rámci dobrošského Junáka dále? Budeš stále vést oddíl?

Na tuhle otázku jsem se těšil nejméně. Jsem totiž stále ve fázi, kdy se rozhoduji, jestli v září budu pořád u Mohykánů nebo jestli to předám dalšímu člověku. Myslím si totiž, že po třech letech by Mohykánům prospěla částečná změna ve vedení. Tím myslím to, že Tinek zůstane a já odejdu. Ale jak říkám, nic není jisté. Jediné jisté je to, že i nadále budu správcem webu (dokud někdo nevytvoří další nový web) a pokud budu mít čas, rád přijdu pomoci na brigády, na ohně apod.

13/ Chceš něco vzkázat čtenářům Totemu?

Čtenářům bych vzkázal jen jednu věc: Čtěte Totem celý a nepřeskakujte některé rubriky, jako jsem to dělal dřív já.

(NE)TRADIČNÍ OZNÁMENÍ

4. červen byl dnem D pro mého bratra Petra Kováře a jeho vyvolenou Martu. Snoubenci ne nechali nic náhodě a pěkné počasí si objednali dlouho dopředu, a tak nás po propršeném týdnu ráno přivítalo sluníčko a azuro na obloze. Po příjezdu do Kuksu jsme se na kuráž posilnili. Na úplně tu poslední chvíli dorazil po neplánovaném rozhovoru s policií i nevěstin bratr, takže jsme v plném počtu nastoupili do lapidária s originály Braunových soch. Zde jsme byli spolu s neřestmi a ctnostmi svědky toho, jak si Petr s Martou řekli ano. Potom pan fotograf zvěčnil, jak nám to všem (a hlavně nevěstě se ženichem) slušelo. No a protože svatba by nebyla svatbou bez pořádné svatební hostiny, přejeli jsme po focení do náhodského hotelu Vyhlídka. Jen co novomanželé uklidili střepy z talíře, který ti nešikovné z personá-

lu hned po našem příjezdu rozbili, mohli jsme se konečně vrhnout na jídlo. Po netradičním předkrmu a polévce následovala svatební klasika - svíčková omáčka, na které jsme si velmi pochutnali a svatební dort jsme už pak do žaludků vecpali jen stěží. Jelikož můj bratr není žádný troškař, svatební oslavy pokračovaly i den následující,

kdy se konala již neformální veselice v domečku v Běstvinách. Tam se dosyta vyřádili dospělí, děti i Bambule (to je pejsek Petra a Marty, aby nedošlo k omylu a záměně s Kozlovou ženou Lenkou:-)). Na konec bych Petrovi s Martou ráda popřála štěstíčko a spoustu lásky a ať po zbytek života žijí to, co si dnes slavnostně slíbili.

Šárka Pácová (Kovářová)

Dovolte mi vám všem oznámit velkou novinu. Dlouhodobé přípravy, vzrůstající vzrušení a napětí vyvrcholilo v sobotu 26. června 2010 ve 14 hodin, kdy se konečně moje drahá sestřička Šárka Kovářová a její dlouholetý přítel Standa Páca rozhoupali a navzájem si řekli své ANO. Svatební průvod skládající se z rodinných příslušníků, kamarádů a známých vyrazil z Prázovky ke kostelíku v Šedivinách, kde oba složili svůj manželský slib. Po obřadu následoval oběd v úzkém kruhu rodiny, na který novomanžele Pácovi odvezl Petr Benedikt se svojí nádhernou Tatrou 57. Po oficiálních formalitách se na Prázovce rozpoutala volná zábava s množstvím jídla a pití všeho druhu. Nám nezbývá než novomanželům popřát hodně štěstí a pohody ve společném životě.

Petr Kovář

VZPOMÍNÁME...

Vzpomínka na Jendu Doležala

Dobruška červen 2010

Na Jendu, jak jsme mu všichni říkali, máme vzpomínku již z pokvětnových dnů roku 1945. Tehdy začal v Dobrušce připravovat tzv. homogenní oddíl Junáka. Cílem bylo školní mládeži dát organizaci poskytující přirozený tělesný vývoj společně s etickou výchovou na základě křesťanství. Taková organizace existovala již před rokem 1939 pod názvem Katolický skaut a založil ji Dr. J. O. Martinovský.

Jenda byl přesvědčeným stoupcem této myšlenky a inicioval v Dobrušce vytvoření tzv. homogenního oddílu pro děti, jejichž rodiče si přáli, aby byly vychovávány v souladu s římskokatolickou vírou. Takový oddíl se mu podařilo vytvořit, a byl zařazen jako 6. oddíl chlapeckého kmene Junáka v Dobrušce.

V tomto oddíle byl Jenda vedoucím a výchovu vedl v duchu křesťanských zásad a plně umožňoval dětem plnit své povinnosti junácké i povinnosti vyplývající z jejich víry.

Jendovy výchovné metody byly zcela jednoduché a zakládaly se v zásadě na dodržování skautského zákona. Můj bratr i já jsme byli členy tohoto oddílu. Jenda nás vedl především k pravdomluvnosti a zodpovědnosti při plnění úkolů v oddíle i doma.

Jenda byl člověk s hlubokými znalostmi o přírodě. Byl výborným znalcem botaniky i astronomie. Astronomie byla jeho velká záliba. Souvislost jeho skautského jména Gali s matematikem a astronomem Galileem, pochází snad již z jeho předválečných skautských aktivit spočívajících v jeho zálibě v pozorování večerní hvězdné oblohy.

Dodnes obdivuji jeho odvalu uspořádat v roce 1946 v tzv. Pilcovně na Jedlové pro mládež školního věku prázdninový tábor, s jehož vedením mu pomáhali Božka Šubrt a Pavel Klimt.

Na Jendu Doležala nám zůstala úsměvná vzpomínka. Jednou v neděli jsme se s ním setkali a on měl zavázaný palec na levé ruce. Protože den před tím měl zavázaný pravý palec a ne levý, překvapilo nás to a chtěli jsme vědět, co se mu stalo. A on nám to vysvětlil takto „Když jsem přišel v sobotu v noci z plesu domů, šel mně snadněji zavázat levý palec“.

V roce 1969 se stal vedoucím 2. smečky vlčat společně s bratrem Smolou. To jsme již patřili pod středisko Dobruška, které vedl bratr Světlík. Téhož roku s dvanácti vlčaty byl na střediskovém táboře v Lukavici.

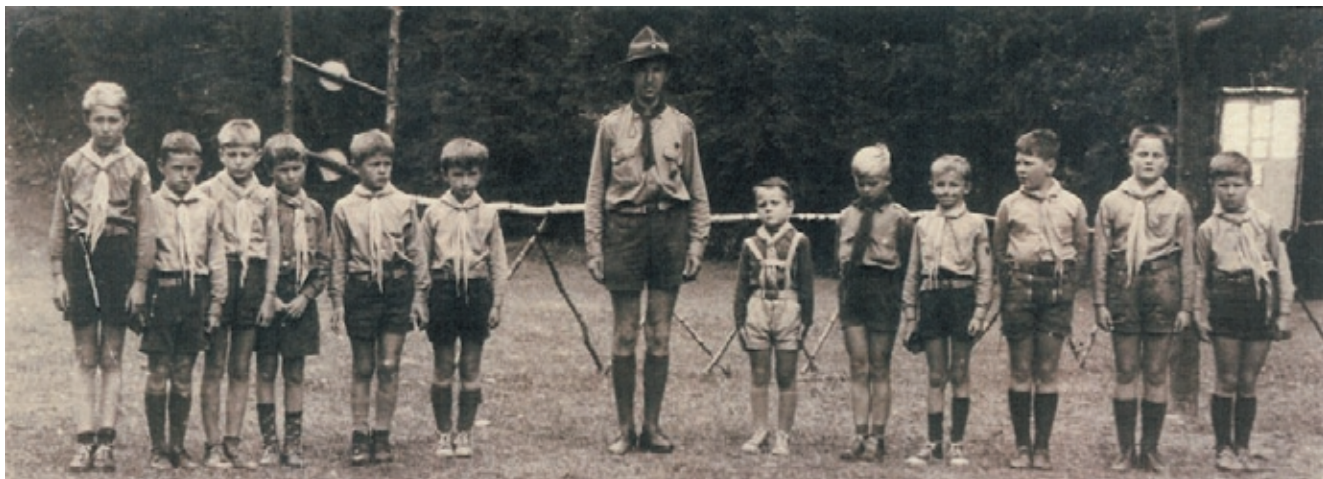
Jen se podívejte na přiložené foto, jak jim to sluší. A opět jsme museli čekat 20 roků na další tábor. Tak to už je rok 1989, a bratr Meddy je vedoucím střediska s OS klubem kmene dospělých. V tomto klubu je kolem 30 členů a Jenda nikdy na žádné akci nechybí.

Jelikož byl naším nejstarším žijícím skautem, dostal ke svým 85. narozeninám stříbrnou Medaili díky SYRINX.

Za skauty, kterým jsi byl vedoucím oddílů a kteří na Tebe vzpomínají.

Bratři Václav a Josef Čížkovi

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONCEM SRPNA

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE - V ZÁŘÍ
PŘEDEVŠÍM ZPRÁVY O PROBĚHLÝCH
TÁBORECH, DALŠÍ (SNAB) VTIPNÝ
FOTOROMÁN

...A SPOSTU DALŠÍHO

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Hana Benešová, Veronika Bělinová, Petra Kochová, Tereza Poláčková, Ludmila Matoušková, D. Tláskalová, Šárka Pácová, Petr Kovář, Jan Lukášek, Vlasta Jelen, Jiří Martinek, Jan Friede, Josef a Václav Čížkovi

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Poláček, Jiří Novák, Petra Kochová a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová

OBÁLKA (KRESBA):

Opasek - Markéta Bednářová

**Celý život čekáme na výjimečného člověka místo toho,
abychom obyčejné lidi okolo nás změnili na výjimečné.**

Hans Urs Von Balthasar